

THE LOST KYNSERA

Verbonden door *Magie*,

Gedreven door *Lot*

Geschreven door

CYDER

THE LOST KYNSERA

VERBONDEN DOOR MAGIE
GEDREVEN DOOR LOT

CYDER

Schrijver: Cindy Devijver, Cyder

Coverontwerp: ©Cindy Devijver & Wellor

ISBN: 9789465122090

© Cindy Devijver, Cyder

Eerste druk 2024

Uitgegeven door: Brave New Books

VÓORWOORD

Boeken hebben altijd een magische kracht gehad over mij. Ze laten je reizen naar werelden die ver voorbij de horizon van onze verbeelding liggen, waar je helden ontmoet, dromen beleeft, en soms ook jezelf een beetje terugvindt. Toen ik begon te schrijven aan *The Lost Kynsera*, voelde ik diezelfde magie in elke zin en elke scène. Het verhaal van Syrah is er eentje dat mij diep raakte, omdat het gaat over meer dan alleen de strijd tussen goed en kwaad. Het gaat over het vinden van je eigen kracht, het leren van vertrouwen en het maken van moeilijke keuzes die niet alleen jezelf, maar ook de wereld om je heen veranderen.

Wat begon als een simpel idee is uitgegroeid tot een avontuur dat ik met jullie allemaal wil delen. De karakters in dit boek zijn gegroeid met elke penstreek, ze hebben me verrast, uitgedaagd en soms ook tot tranen geroerd. Syrah's reis, van onwetend meisje in een wereld vol onzekerheden naar de erfgename van een magisch koninkrijk, weerspiegelt een strijd die we allemaal wel eens voelen: wie ben ik, en hoe vind ik mijn plek in de wereld?

Dit boek is voor iedereen die ooit het gevoel heeft gehad dat er meer in hen schuilt dan ze zelf beseffen. Voor iedereen die het lef heeft om hun eigen pad te kiezen, ongeacht de obstakels. En voor iedereen die gelooft in de kracht van verhalen, want verhalen kunnen werelden veranderen.

Ik hoop dat je net zo veel plezier beleeft aan het lezen van *The Lost Kynsera* als ik had bij het schrijven ervan. Ga mee op deze reis vol magie, moed en liefde, en laat je inspireren door de keuzes en krachten die Syrah's wereld zullen bepalen.

Met liefde en magie, Cindy

WOORDENBOEK

Kynsera

Een prinses van de Aleria aan te duiden, specifiek de erfgename van de troon. Het is een eretitel die zowel respect als verantwoordelijkheid inhoudt.

Zonta

De titel voor de koningin in het Aleriaans-koninkrijk.

Zuana

De titel voor de koning in het Aleriaans-koninkrijk.

Skypen

Een vorm van magische teleportatie die de Aleriaans gebruiken om zich snel van de ene plaats naar de andere te verplaatsen.

Wervicken

Een kwaadaardige, magisch wezen die ooit via scheuren in de wereld van de Aleria binnendrongen. Ze zijn gevaarlijk en worden gevreesd door de Alerianen vanwege hun destructieve krachten.

Tuk

Een drank die de Alerianen drinken, vergelijkbaar met koffie in de mensenwereld. Het is een sterke drank met een complexe smaak, die de zintuigen prikkelt.

Aleria

Een half-mens, half-Fae soort. De nakomelingen van Fae en mensen.

Fae

Een magisch, onsterfelijk ras dat verbonden is met de natuur en magie.

Hoeders

Bewakers of beschermers van oude magische kennis en locaties.

Skylio

Magische wezens, wellicht soortgelijke draken met gouden manen die als beschermers fungeren.

Portalen

Magische doorgangen gecreëerd door hoge Fae om werelden te verbinden.

Metgezellen

Een unieke en zeldzame verbondenheid tussen twee zielen, die verder gaat dan gewone liefde

De Kring

De raad van de Vallei van de Witte Bergen, de magische beschermers van de wereld van Haelian.

Sylthara

De titel voor de koningin die over alle koninkrijken regeerde, verbonden met de erfgoedmagie van de Fae.

DEEL I

DE MENSEN WERELD

PROLOOG

k zweef door een wereld van schaduwen en mist, alles omhuld in een zachte, sluimerende stilte.

Maar dan, vanuit de duisternis, worden twee intense groene ogen zichtbaar. Ze zijn zo diep en stralend als smaragden, omhuld met een dans van kleine, fonkelende gouden sterretjes. Het lijkt alsof het universum zelf zich in deze ogen heeft genesteld, en ze trekken me onweerstaanbaar naar zich toe.

De ogen... ze roepen me.

"SYRAH"

Fluistert een stem, zacht en ver weg, als een echo die door de leegte van mijn droom galmt. De klank van mijn naam is vreemd

vertrouwd, alsof ik hem al duizenden keren heb gehoord in deze oneindige schemering.

"SYRAH..."

Klinkt het opnieuw, dit keer intenser, dringender, alsof het me ergens naartoe wil leiden, naar een plek waar de grenzen tussen droom en werkelijkheid vervagen.

Mijn hart begint sneller te kloppen, de droomwereld om me heen vervaagt nog verder, en alles wat ooit solide leek, verandert in een vloeibare stroom van kleuren en licht. De ogen blijven me fixeren, de stem blijft fluisteren, steeds dichterbij, steeds luider, alsof het een oude belofte is die wacht op vervulling.

"SYRAH"

De wereld om me heen lost op, en ik voel mezelf wegzinken in de diepte van de droom, terwijl de ogen en de stem me blijven omhullen, me meevoeren naar een plaats waar tijd en ruimte niet langer bestaan.

"SY..."

I

"Stop! Je denkt toch niet dat ik je laat gaan, Syrah!

Mijn hart bonkt in mijn keel terwijl ik door de donkere straten ren. Nee, ik kan niet stoppen. Ik mag niet stoppen. De duisternis lijkt zich om me heen te sluiten, en elke schaduw voelt als een dreiging. Elke stap voelt zwaarder, maar ik dwing mezelf door te gaan. Ik moet sneller rennen, harder, want als hij me te pakken krijgt, is alles verloren. Alles wat ik heb gedaan, alles wat ik heb doorstaan, zou voor niets zijn geweest.

"Vergeet het maar! Je krijgt me echt niet te pakken!" schreeuw ik over mijn schouder, hopen dat mijn stem sterker klinkt dan ik me voel.

"Wacht maar, Syrah! Ik krijg je hoe dan ook te pakken! Je zult er spijt van krijgen dat je ooit hebt geprobeerd te vluchten van mij!"

Het dreigende geluid van voetstappen eechoot achter me, terwijl ik voel hoe de paniek me van binnenuit verstikt. Zijn stem is niet alleen kwaad, maar doordrenkt van iets anders. Bezetenheid, misschien. Hij wil me niet kwijt. Hij wil me terug, wat de kosten ook zijn.

De eerste steeg die ik tegenkom, duik ik in, met mijn gedachten bij de smalle straatjes die ik uit het hoofd ken. Ze zijn donker en verlaten, de perfecte plek om hem af te schudden—of om in de val te lopen. Mijn benen voelen alsof ze elk moment kunnen bezwijken onder het gewicht van mijn angst. Mijn ademhaling hapert, mijn borst brandt. Dit hou ik niet lang vol. Even stoppen, heel even, anders haalt hij me in. Teruggaan is geen optie, nooit meer.

Tegen beter weten in stop ik en druk mezelf in een schaduwrijke hoek. Onzichtbaar blijven, dat is mijn enige kans. Vlakbij ligt een grindpad—mijn redding misschien. Als hij dichtbij komt, hoor ik het.

Ik hijg nog zwaar, maar dwing mezelf stil te zijn. Mijn hart bonkt verraderlijk hard. Dan hoor ik het—zacht geknerp van steentjes onder zware stappen. Hij is nog ver, maar niet lang meer.

"Ik weet dat je hier ergens bent, Syrah. Je komt niet bij mij weg!"

"HIJ KOMT ERAAN, REN, SYRAH, REN!"

De stem. Die verdomde stem is weer in mijn hoofd. Het drijft me tot waanzin. Of ben ik al gek? Ik begin opnieuw te rennen, de angst in mijn borst als een verstikkende nevel.

“GA HIER NU NAAR LINKS SYRAH”

Ik ken dit steegje. Toen ik mijn ontsnapping plande, heb ik elke vluchtroute in kaart gebracht. Links is een doodlopende straat, de stem kan niet kloppen. Maar wat als ik me vergis? Ik dwing mezelf door te rennen, mijn spieren brandend van uitputting, vastbesloten de stem te negeren. Maar dan, uit het niets, word ik plotseling het doodlopende steegje ingetrokken.

“Hé, laat me los!” De woorden sterven in mijn keel wanneer sterke handen me vastgrijpen. Ik spartel, probeer te ontsnappen, maar zijn greep is meedogenloos. Een gespierde arm klemt zich om mijn middel, drukt me tegen een hard lichaam. Voordat ik kan reageren, sluit een hand zich over mijn mond en verstikt elke schreeuw die ik nog in me had.

En dan, zijn adem vlak bij mijn oor, fluistert hij: "Waarom luister je nooit naar goede raad, Syrah? Probeer het toch eens. Als je wilt ontsnappen aan degene die je achtervolgt, zou ik nu muisstil blijven..."

Hij kent mijn naam. Hoe kent hij mijn naam? Zijn stem is kalm, bijna geruststellend, in schril contrast met mijn eigen angstige ademhaling. Ik voel zijn rust, zijn stilte, terwijl ik een storm ben van emoties en paniek.

Mijn hart raast, gevangen in een wervelwind van angst. Ik zit vast—niet alleen omdat Ivan me nu kan vinden, maar ook door de vreemdeling die me in zijn greep houdt. Ik ben in de val gelopen, geen ontsnapping mogelijk. Als Ivan me vindt, is alles wat ik heb doorstaan voor niets geweest.

Ik hoor voetstappen die dichterbij komen en verstijf, mijn adem stukt in mijn keel. De vreemdeling houdt me nog steviger vast, zijn greep onwankelbaar, terwijl zijn adem kalm en gelijkmatig blijft. Alsof hij geen enkele angst voelt voor wat er gaat komen.

En dan... Ivan staat vlak voor me. Zo dichtbij dat ik zijn adem op mijn huid voel branden. Maar hij... hij kijkt dwars door me heen, alsof ik er niet ben. Hoe kan dat? De man achter me onderdrukt een zachte, spottende lach tegen mijn oor en trekt me nog steviger tegen zich aan. Ivan blijft staan, zijn ogen zoekend, en roept: 'Je kunt je niet voor altijd verstoppen! Ik zal je vinden, Syrah, al moet ik je hele wereld afbreken!' Dan draait hij zich om, zijn rug naar ons toe, en loopt weg. Alsof we lucht voor hem waren.

Hij heeft ons niet gezien... hij stond vlak voor ons, maar hij zag ons niet... Hoe... hoe is dit mogelijk?

"Je mag weer ademen, Syrah..." fluistert de man in mijn oor, zijn stem vol onderdrukte spot, alsof hij geniet van mijn angst.

Zijn greep verslapt iets, maar ik blijf verstijfd in zijn armen, mijn hart bonzend in mijn borstkas. Hij houdt me stevig vast, alsof hij

me elk moment opnieuw kan opslokken in de schaduwen als ik zou durven bewegen.

"Wat heeft hij je aangedaan dat je zo voor hem wegrent?" Hij draait me langzaam om, zodat mijn ogen die van hem moeten ontmoeten—heldergroen, fel, bijna brandend. Zijn glimlach is scherp, als een roofdier dat net zijn prooi heeft gevonden. "Of ben je gewoon dol op gevaar?"

Ik slik, mijn ademhaling nog steeds oppervlakkig. "Laat me los," zeg ik, maar mijn stem klinkt zwakker dan ik wil. Ik probeer mijn blik los te maken van zijn ogen, maar ze lijken me vast te houden, dwingend, zonder ontsnapping.

"Waarom zo'n haast, Syrah?" Zijn stem is zacht, maar de dreiging hangt er zwaar omheen. "Je hebt geen idee wie ik ben, of wel?"

Hij buigt zich iets naar me toe, zijn adem warm tegen mijn huid. "Maar ik ken jou, Syrah. En ik weet precies wat je probeert te doen. Misschien wil je een beetje voorzichtiger zijn met wie je vertrouwt... volgende keer."

Hij laat me plotseling los, en ik wankel bijna naar voren, mijn benen slap van de spanning. Ik kijk op en slik terwijl ik hem beter in me opneem. Hij is verbijsterend knap, bijna onwerkelijk. Zijn ogen—diepe doolhoven waar ik ongewild in zou kunnen verdwalen. Op zijn rug rusten twee zwaarden. Wie loopt er in hemelsnaam rond met twee zwaarden? Zijn strakke, witte shirt zit

gespannen om zijn gespierde lichaam, elk detail zichtbaar, alsof hij uit steen gehouwen is.

Zijn blik glijdt met scheve grijns over me heen, alsof hij elk detail in zich opneemt.

'Bevalt het je, Syrah?' Zijn stem druipt van arrogantie, de grijns uitdagend.

En dan slaat de realisatie in... hoe weet hij mijn naam? 'Hoe... Wie ben jij... en hoe ken je mijn naam?' De woorden struikelen over mijn lippen, terwijl verwarring en angst door me heen razen.

"Binnenkort, Syrah, binnenkort krijg je antwoord op al je vragen... alles op zijn tijd. Ik mag hier eigenlijk niet eens zijn, dus..."

Ik knipper, en in dat ene moment is hij verdwenen. Het enige dat achterblijft, is zijn geur—een mannelijke mix van ceder en dennen.

"...TOT SNEL, KYNSERA."

Die stem... de vreemdeling... hij zat in mijn hoofd. Maar hoe...?

2

anneer mijn ademhaling eindelijk tot rust komt, grijp ik snel naar mijn broekzak.

Verdomme! Als ik het juweel kwijt ben, is alles voor niets geweest, en zal ik nooit aan Ivan kunnen ontsnappen. Dan rest me alleen nog een leven op straat... of erger. Maar dan voel ik het zachte suède doosje nog veilig in mijn zak. Een golf van opluchting spoelt door me heen terwijl ik diep ademhaal.

Net op dat moment trilt mijn telefoon in mijn andere broekzak.

Voor een moment verstijf ik. Een koude rilling loopt over mijn rug als ik het scherm bekijk: een bericht van Ivan.

“Je kunt niet voor altijd wegblijven, Syrah. Je hoort bij mij. Kom terug, of ik zal je vinden.”

Mijn hand trilt terwijl ik mijn telefoon weer in mijn zak duw. Het voelt alsof zijn ogen me overal volgen, zelfs nu. De gedachten

aan zijn controle, zijn macht over me, blijven door mijn hoofd spoken.

De laatste minuten blijven ook hangen. De aanraking van die onbekende man, zijn fluistering... het voelde allemaal zo echt, zo vertrouwd. Maar hij verdween zomaar in het niets. Was het wel echt? Misschien was het gewoon een hallucinatie, veroorzaakt door mijn uitputting. Ik slaap al dagen nauwelijks. Dit moet wel een droom zijn geweest... of misschien word ik gewoon gek, geef ik mezelf de les.

Toch blijft het gevoel hangen. Hoe kon Ivan me niet zien? Was het steegje echt zo donker? Maar die armen... Ik leg mijn hand op de plek waar zijn sterke arm om mijn middel zat. Het voelde zo echt.

"Kan ik je ergens mee helpen? Ik heb wel wat beters te doen dan hier te staan wachten."

Ik schrik uit mijn gedachten en realiseer me plotseling dat ik al in het pandjeswinkeltje sta. Hoe ben ik hier gekomen? Dit is niet normaal. Ik hoor stemmen, ik dagdroom, en ik ben me nauwelijks bewust van wat ik doe. Ik moet hier echt dringend weg zodat ik een nieuw leven kan beginnen. Een leven dat van mij is, weg van de gevangenis die Ivan voor me bouwde sinds hij me als pleegkind in huis nam.

Met trillende handen tast ik naar mijn broekzak en haal het groene suède doosje met gouden tekens tevoorschijn. Ik open het langzaam, en het gouden hoofdjuwel, prachtig versierd met smaragdgroene edelstenen, schittert in het schemerige licht van de

winkel. Het ontwerp is delicaat, met gedetailleerde bladeren die de edelstenen omarmen.

"Ik wil dit graag verkopen. Hoeveel kan ik hiervoor krijgen?"

De man achter de toonbank, met een gezicht dat eruitziet alsof het in een slechte maffiafilm thuishoort, neemt het doosje van me over en bestudeert het met een vergrootglas. Hij zet het juweel voorzichtig op een klein weegschaaltje en schudt dan langzaam zijn hoofd.

"Meisje, je hebt wel lef om met een gestolen voorwerp naar mijn winkel te komen. Ik heb een goede naam hoog te houden. Waar heb je dit gestolen?" Zijn grijns is dreigend, en zijn ogen glinsteren van wantrouwen.

Goede naam? Laat me niet lachen. Iedereen weet dat hij handelt met de donkerste figuren in de stad. Maar ik zeg niets. Zijn vraag blijft in de lucht hangen.

"Het is niet veel waard, overigens. Ik kan je er misschien 100 voor geven, en zelfs dan maak ik waarschijnlijk verlies."

DOE HET NIET, SYRAH. HET JUWEEL BEHOORT JOU TOE, MIJN KYNSERA.

Daar is die verdomde stem weer! Ik probeer hem te negeren, maar het is alsof hij rechtstreeks in mijn hoofd spreekt.

"Ik denk dat het veel meer waard is, te zien aan je ogen. Geef me waar ik recht op heb."

De man verliest zichtbaar zijn geduld en mompelt iets onverstaanbaars. "150, en geen stuiver meer!" zegt hij nu gefrustreerd.

NEE, SYRAH, HOU HET JUWEEL EN KOM TERUG NAAR HUIS, WAAR JE HOORT.

Huis? Wacht... wat bedoelt die stem met 'huis'?

"Wat wordt het, schat? 150, te nemen of te laten?"

SYRAH, GELOOF ME. HET JUWEEL IS VEEL MEER WAARD DAN DAT. JE KUNT ONTSNAPPEN AAN DEZE WERELD, ZOLANG JE NU MAAR DE JUISTE BESLISSING NEEMT.

"Hou toch je mond!"

De woorden ontsnappen voordat ik ze kan tegenhouden, en ik slik hard. Shit, zei ik dat echt hardop?

"Excuseer? Hier, gek. 200, en verdwijnt voordat je helemaal je verstand verliest."

Ik kijk op, grijp het geld uit zijn handen en haast me naar buiten. Ik blijf rennen, weg van die man, weg van die stemmen in mijn hoofd.

Wanneer ik langs een klein hotelletje loop, stop ik abrupt. Een paar uur slaap in een echt bed zou me goed doen. Morgen kan ik de bus pakken en beginnen aan een nieuw leven. Alles in mij schreeuwt dat ik weg moet uit deze stad, ik hoor hier niet thuis.

Ik stap de kleine lobby binnen en zie een oud vrouwtje achter de balie zitten. Ze kijkt op van haar telefoon wanneer ze me hoort binnenkomen en zet een tandeloze glimlach op.

"Oh mijn lieve goden!" Ze schrikt van wat ze voor haar ziet. "Kan ik je ergens mee helpen, lieve kind?"

"Euh, ja... Ik zou graag een kamer willen voor vannacht. Ik heb niets bijzonders nodig, alleen een bed... lakens zijn zelfs niet nodig."

"Oh, arme schat, hoe lang is het geleden dat je nog in een bed hebt kunnen slapen?"

Hoe lang? Ik staar naar de grond. Het lijkt wel een eeuwigheid geleden. Bij Ivan sliep ik op de koude, harde vloer, met alleen wat vossen als laken.

"Kom, ik geef je wat te eten en laat Wilfried een kamer voor je klaarmaken..."

"Maar ik kan dat allemaal niet betalen, mevrouw..."

"Te, te, te, geen sprake van. Help me straks maar even, dan spreken we er niet meer over. Je ziet er doodmoe uit, meisje."

Na een paar sandwiches die ik kreeg van Loana, zo heette de aardige dame, bracht haar man Wilfried me naar een klein kamertje in een afgelegen hoek van het gebouw.

"Als je wilt, meisje, mag je ook een bad nemen. Er liggen handdoeken in de kast."

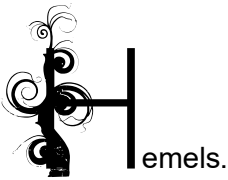
Ik knik dankbaar en geef hem een zwakke glimlach.

De kamer is eenvoudig maar knus. Het bloemetjesbehang is op verschillende plekken losgeraakt, en het bed is hier en daar verroest. Het kleine bureau met de houten stoel staat tegen een groot raam, waar een zachte bries het gordijn een beetje doet bewegen. Op het bed ligt een donkerpaarse deken, zacht en uitnodigend, alsof het fluistert dat ik eindelijk kan rusten. De kamer ruikt muf, maar het voelt als een luxe om hier te mogen slapen. Slapen... het lijkt een eeuwigheid geleden dat ik echt heb kunnen slapen.

Ik loop naar de kleine badkamer. De ruimte is eenvoudig: een toilet, een wastafel en een kleine badkuip. Ik laat het warme water stromen en stap erin zodra het water mijn enkels raakt. Het is alsof de warmte mijn vermoeide spieren omhelst. Ik krul me op in de kuip, trek mijn knieën tegen mijn borst en sluit mijn ogen. De stoom vult de kleine ruimte, en ik voel me eindelijk, voor het eerst in lange tijd, veilig.

Wanneer het water afkoelt, dwing ik mezelf om eruit te stappen. Ik droog me af, trek mijn oud versleten ondergoed terug aan en kruip onder de deken op het bed. De matras kraakt lichtjes onder mijn gewicht, maar het deert me niet. Het voelt als de hemel vergeleken met de voden op Ivans vloer. Binnen enkele seconden val ik in een diepe, droomloze slaap.

3

Dat is het enige woord dat bij me opkomt om de slaap van afgelopen nacht te beschrijven.

Het was een droomloze, diepe rust, alsof de duisternis zelf me in haar armen had gewiegd en me voor even had bevrijd van de wereld. Geen idee hoe lang ik heb geslapen; het voelt als eeuwen.

Mijn lichaam voelt eindelijk weer als het mijne. Ik rek me uit in een poging de spanning van de afgelopen dagen uit mijn spieren te verdrijven, maar dan voel ik iets vreemds.

Mijn ogen schieten open, en daar, op het kussen naast me, ligt het gouden hoofdjewel. De smaragdgroene edelstenen glinsteren in het vroege ochtendlicht dat door het raam naar binnen valt.

"Hoe komt dit nu hier...?"

"Laat ons zeggen dat die heer niet blij is." Een stem, zacht en speels, komt vanuit een schaduw in de hoek van de kamer.

Geschrokken verlies ik bijna mijn evenwicht en val uit het bed, maar ik herpak me snel. Daar staat hij—de man van gisteren. Hij leunt ontspannen tegen de muur, zijn ogen houden die van mij vast. Er is een mix van nieuwsgierigheid en iets anders... iets dat ik niet begrijp, maar dat een onverklaarbare rilling door me heen stuurt.

"Fijn dat je eindelijk wakker bent." Zijn toon is luchtig en heeft een grijns op zijn gezicht.

"Wie ben jij in godsnaam?! Of nog beter, hoe kom je in deze kamer en hoe kom je aan dit juweel?" Mijn stem trilt iets meer dan ik zou willen, maar de woorden komen er scherp uit.

Zijn ogen glijden langzaam weer over me, en ik voel de energie tussen ons veranderen. Hij observeert me, elk detail, en ik word me plotseling pijnlijk bewust van het feit dat ik nog steeds in mijn ondergoed sta. Hij kucht opnieuw en draait zijn hoofd weg, zijn hand nonchalant voor zijn ogen.

"Ik zou iets aandoen, Kynsera, hoe aangenaam het uitzicht ook is."

Met een schok besef ik dat ik hem een volledige show heb gegeven. Een golf van schaamte spoelt over me heen, en ik grijp snel

het laken van het bed en wikkel het om me heen. Mijn hart slaat wild in mijn keel.

"Wie ben jij? En wat doe jij in godsnaam in deze kamer?" Mijn stem klinkt nu bozer, maar het voelt alsof ik het antwoord al ken. Iets in hem is te vertrouwd, te zeker.

Hij piept tussen zijn vingers door, een grijns op zijn lippen, en wanneer hij ziet dat ik iets of wat fatsoenlijk ben, zet hij zich af van de muur. In twee grote stappen staat hij voor me. Zijn aanwezigheid is overweldigend, alsof hij de hele ruimte vult met slechts zijn aanwezigheid. De geur van cederhout en citrus vult mijn neusgaten en het kost me moeite om niet weer achterover te vallen.

"Ik ben Zeth," zegt hij, zijn stem laag en zelfverzekerd, "en ik kom je terughalen."

"Terughalen?" Herhaal ik, mijn stem dunner dan ik zou willen.
"Naar waar?"

Ongeduld flitst door zijn ogen terwijl hij met zijn hand door zijn haar gaat. Hij gromt gefrustreerd, alsof hij met zichzelf worstelt om niet te veel te zeggen.

"Niet nu, Syrah." Zijn toon wordt strenger, dwingender. "Kleed je aan. Ik mag hier niet zijn... we moeten snel zijn voordat ze merken dat ik te lang in deze wereld ben."

"Deze wereld? Je bent gek... Ga weg!"

Ik probeer hem weg te duwen, maar voordat ik zijn borst ook maar kan aanraken, grijpt hij mijn pols met één soepele beweging en trekt me tegen zich aan. Weer die geur, weer die onmiskenbare kracht die hij uitstraalt. Mijn adem stukt in mijn keel door de plotse intimiteit.

"Dit is ook goed, dan maar in je laken. En Syrah... vergeet niet te blijven ademen," fluistert hij zacht in mijn oor, zijn stem zwoel en vol van een verborgen belofte.

Net op dat moment hoor ik een geluid—een piep. Ik schrik en kijk snel naar mijn nachtkastje. Mijn telefoon ligt daar, het scherm oplichtend met een bericht, Zeth kijkt ernaar alsof hij iets vreemds ziet.

"Wat is dát?" vraagt hij met een frons, zijn ogen vernauwend alsof het ding hem zou kunnen aanvallen.

"Het is... mijn telefoon," mompel ik verbaasd, maar hij heeft al zijn aandacht weer op mij gericht, en zijn grip op mijn middel blijft stevig.

"Laat het maar, het is nu niet belangrijk."

En dan gebeurde er iets wat mijn begrip van de werkelijkheid op zijn kop zette. De wereld om me heen begon te draaien, de kamer vervaagde in een werveling van kleuren en schaduwen, totdat alles om me heen verdween. Ik voel mijn maag samenknijpen, mijn

evenwicht verliezen, en voor ik het weet, braak ik de magere inhoud van mijn maag op de grond.

"Fijn dat je wachtte tot we aangekomen waren. Braken tijdens de verplaatsing is echt een nachtmerrie, overal vliegende kots."

Zijn stem is laconiek, bijna vrolijk, terwijl hij zijn greep verstevigt om me rechtop te houden. Mijn woede laait op, hoe durft hij zo luchtig te doen!

"Jij vuile kloot...!"

Maar dan stopt mijn adem opnieuw, dit keer door wat ik om me heen zie. Het is... prachtig. We staan in een bosachtige omgeving, omgeven door een meer met water zo helder dat ik elk visje perfect kan zien zwemmen. De bomen om ons heen reiken hoog in de lucht, hun bladeren filteren het zonlicht in gouden stralen die dansen op de grond. In de verte hoor ik het zachte geruis van een water, en de lucht is gevuld met de geur van verse bloemen en nat mos. Het lijkt wel of ik in een sprookje ben beland.

"Je mag me straks uitschelden voor alles wat je maar wilt, maar nu moet je even rustig blijven. De eerste keer skypen is altijd heftig."

"Wat? Skypen? Waar... Waar ben ik?"

Hij draait zich om naar me toe en geeft me een glimlach die zowel magisch als ondeugend is, alsof hij geniet van mijn verwarring.

"Thuis."

Thuis. Dat is al de tweede keer dat hij zoiets zegt... Mijn hoofd duizelt, de wereld begint te draaien, en dan... niets. Alles wordt zwart.

DEEL 2

PREZZI

HOOFDSTAD VAN HAELIAN

4

k word wakker in een kamer gevuld met de frisse geur van Citrus en het zachte geluid van stromend water.

Het is een kalme, rustgevende geluid, en voor een moment denk ik dat ik nog steeds droom. Maar dan hoor ik een onbekende stem, hoog en melodieus, die mijn naam roept.

"Zeth! Zeth, kom snel, Syrah wordt wakker!"

De vrouwelijke stem maakt me meteen alert. Mijn ogen schieten open en ik zit snel rechtop in bed. Voor me zit een betoverend mooie vrouw; haar ogen zijn intens blauw en haar golvende, gouden haar lijkt bijna te gloeien in het zachte licht van de kamer.

"Rustig, Kynsera, je bent al even van de wereld geweest. Je moet eerst wat eten en..."

"Stop met me zo te noemen! Ik heet Syrah, niet Kynsera of wat het ook mag betekenen!"

Mijn frustratie groeit met elke seconde, en ik zie hoe haar ogen twinkelen van plezier voordat ze in een schaterlach uitbarst.

"Kynsera betekent pr—"

"Asena, hou je mond... laat Syrah met rust." Onderbreekt de stem die me maar blijft volgen.

En daar staat hij, zijn armen losjes rustend op de deurpost, gehuld in niets meer dan een handdoek die laag op zijn heupen hangt. Zijn huid glanst nog vochtig van het water, en elke beweging laat zijn spieren ritmisch samentrekken. Het voelt alsof de lucht uit de kamer is gezogen, en ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Hij is zo perfect dat het oneerlijk voelt—bijna alsof hij niet echt kan zijn.

"Syrah, heb je me gehoord?"

Zijn stem trekt me uit mijn trance, maar ik blijf staren, mijn gedachten een warboel.

"Huh, sorry?"

Asena kijkt van hem naar mij en terug, en een ondeugende grijns verschijnt op haar gezicht.

"Ik laat jullie twee even alleen. Ik ga wat te eten en kleding voor je halen, Syrah. We hebben waarschijnlijk dezelfde maat... Ik denk dat Zeth je heel wat moet uitleggen."

Dus hij heet echt Zeth. En dan, zonder enige waarschuwing, verdwijnt Asena in een wolkje rook, alsof ze nooit echt hier was geweest. Ik staar naar de plek waar ze net nog zat, verbijsterd.

"Je ziet eruit alsof je weer gaat flauwvallen," zegt hij geamuseerd.

"I-ik begrijp hier echt niets van," zeg ik terwijl ik mijn hoofd schud. "Ik moet mijn hoofd hebben gestoten en ergens in een ziekenhuis in coma liggen..."

"Syrah... rustig," Zeth's stem is laag en geruststellend, "Ik zal alles uitleggen. Maar laat me eerst mijn kleren aantrekken voordat we beginnen met een kruisverhoor, oké? Dit is een beetje ongemakkelijk, zeker als je me zo blijft aanstaren."

Ik realiseer me dat ik hem inderdaad zat aan te staren, en kijk snel weg terwijl hij de kamer verlaat. Wanneer hij verdwijnt, neem ik eindelijk de tijd om mijn omgeving in me op te nemen. De kamer waarin ik me bevind is werkelijk prachtig, alsof ik in een sprookje ben gestapt. Het lijkt wel een reusachtige boomhut, met hoge plafonds en muren van ruwe houten planken. Grote ramen laten het zonlicht binnenstromen, en overal hangen planten die de kamer vullen met leven en kleur. Het ruikt hier heerlijk, een mix van citroen en iets dat doet denken aan een dennenbos.